

TÜRKMEN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Cemile BAŞ GÜVEN İHTİYACI

Güven insana özgü önemli değerlerdendir. Çevremizdeki pek çok insana karşı bu duyguyu besleriz. Güvenin temelleri ailemizde atılır. Herkes önce annesine, babasına, kardeşlerine güvenir. Sonra yeni insanlar tanıdıkça onlara karşı da benzer duygular beslemeye başlar.

İnsanın fitratı yalnız yaşamaya uygun değildir. Hiç kimse başkalarıyla iletişime geçmeden, duygu ve düşüncelerini birileriyle paylaşmadan yaşayamaz. Öyle ki konuşma, dertleşme ihtiyacı karşılanırsa bile bir insan yürekte güvenebileceği birine daima ihtiyaç duyar. Yoksa kendini boşlukta ve yalnız hisseder. Bu durum çok uzun sürerse de kişinin sınırları yıpranır. Bu bakımdan düşünürsek hayatlarında güvenecekleri kimseleri olanlar çok şanslıdır, diyebiliriz.

İki insan arasında güven kolayca sağlanamaz. Çünkü güven öyle bir çırpıda elde edilecek bir duygu değildir. Sadakat ister, vefa ister, emek gerektirir. Bu kadar zor kazanılmasına rağmen kolayca sarsılabilir. Eğer karşımızdaki kişinin bize karşı ihmali ya da sorumsuzluğu devam ederse tamamen yıkılabilir. Bu yüzden güvendiğimiz ya da güvenini kazandığımız kişileri hayal kırıklığına uğratmamak çok önemlidir.

Güven, hayata daha rahat bakmamızı sağlar. Şöyle zor zamanlarda, kendisine güvenebileceğimiz insanlar olduğunu bilmek kendimizi çok iyi hissettirir. Zayıflıklarımızla daha kolay baş etmeyi, zorluklara karşı direnme gücümüzün artmasını sağlar ama öyle her önümüze gelene de güvenemeyiz. Birisine itimat etmeden önce onun sözünün eri, sağlam karakterli ve vefalı bir insan olduğundan emin olmamız gerekir. Yanlış insanlara güvenirse sonrasında çok üzülebiliriz. Bu yüzden size tavsiyem, bu konuda çok dikkatli olmanız. Söz konusu olan güven ise tedbiri elden bırakmayalım, ince eleyip sık dokuyalım.

Hasret OLMUŞ SÖYLERKEN BİLE GÜZEL

Mutluluk... Söylerken bile güzel bir sözcük. Hele kanatlanıp gelip yüreğinize konmuşsa, ne "mutlu" size! Ben mutlu olmayı istemiyorum, diyen bilmem bulunur mu? Mutluluk olmasaydı dünya ne kadar sıkıcı ve çekilmez olurdu, öyle değil mi? Hayatı bir uçtan diğerine, böyle coşkuyla kucaklayan başka bir duygu var mı sizce?

Mutluluk dendiğinde benim aklıma kelebekler gelir; rengârenk çiçekler, allı yeşilli dallar ve masmavi gökyüzü. Yani insana yaşama sevinci veren her şey... Mutluluk olmasa karanlık resim gibi olurdu hayatımız. Sıkıntıdan patlardık hepimiz. Üstelik çok pahalı da değil mutluluk. Şöyle sağlıklı bir şekilde nefes alabiliyorsak, yiyecek ekmeğimiz, içecek suyumuz da varsa bizden iyisi yoktur bu dünyada. Sonrası can sağlığı.

Hayatta mutlu olmak istiyorsak buluttan nem kapan, kavgacı, dırdırcı insanlardan olmamalıyız. Gerçekten şükretmeyi, israf etmemeyi, azla yetinmeyi ve üretmeden tüketmemeyi başararsak hepimiz mutlu oluruz. Mutluluk bize sandığımızdan daha yakın. Sadece doğru yerden bakmayı bilmemiz gerekiyor.

Pınar KARAKÜTÜK

Rukiye ÇATALTEPE ELİMİZDE GELECEK

Bu kadar karamsar olma,
Bizim için binbir emek.
Öyle beklemekle olmaz,
Az biraz gayret gerek.

Canla başla çalıştı bu millet,
Yoksa bulamazdık yiyecek ekmek.
Silkinip kalkınca bir anda,
Şaştı bize onca devlet.

Elin iş tutmalı, öğrenmelisin bir meslek,
Genç demek hizmet demek, yarın demek.
Olur mu hiç alıp alıp vermemek,
Nerde görülmüş ekmeden biçmek?

Sahip çık yerine yurduna,
Yoksa söner ocak, kalmaz yarına.
İşle kendini, aman boşlama!
İşilda hep, sakın paslanma.

Nagihan KÜÇÜK **İYİ YÜREKLİ İNSANLAR**

Babamla birlikte arada bir çarşıya, pazara gitmeyi severdim. Gözüm pencerede babamın işten gelişini bekler, onu yolda gördüğümde hemen kapıya yönelip elinde poşetleri varsa hemen gidip alırdım. Yine bir gün pencerede babamın işten dönüşünü beklerken babam birden yolda beliriverdi. Hemen kapıya koştum, babam çarşıya uğramış, bir şeyler almıştı. Elindeki poşetleri alıp doğru mutfağa gittim. Anneme elimdeki poşetleri verip sofrayı kurmak için yardıma başladım.

Rabia ADA **BİZİM YUVAMIZ**

Okul okul , ne güzel,
Orada her şey çok özel!
Okul bizim yuvamız;
Bilgiyi, sevgiyi orada ararız.

Öğretmenlerimiz candır,
Merhamet kaynağıdır.
Onlar olmasa
Hepimizin hali yamandır.

Okumayı, yazmayı
Doğruluğu, güzel ahlakı
Öğreniriz okulumuzda.
Yürürüz bilginin ışığında.

Var olsun okulumuz,
Burada hepimiz çok mutluyuz.
İyilikle, güzellikle
Hepimiz yoğruluruz.

Annem babamın getirdiği poşetleri yerleştirirken babamın manava uğramayı unuttuğunu fark etti. Babama akşam misafirler geleceği için meyve almasını söylediğini hatırlattı. Babam, “Yorgunluktan unuttum.” dedi. Ben de fırsattan istifade babama yanaşıp “Hadi baba, annem sofrayı kurana kadar gidip gelelim!” dedim. Babam benim onunla çarşıya gitmemi çok sevdiğimden beni kırmadı, yorgun da olsa “Hadi bakalım o zaman!” diyerek montumu giydirip elimden tuttu.

Sokağın başındaki manava doğru yola koyulduk. Öyle mutluydum ki en sevdiğim şeydi bu. Babamla manava gidene kadar bazı dükkanlarda duruyor ve babam insanlara selam veriyor, onların hallerini soruyordu. Babamın bu halini de çok seviyordum. Büyüyünce onun gibi olacaktım ve etrafımdaki insanların nasıl olduklarını, durumlarının iyi olup olmadığını soracaktım. Onlarla ilgilenecektim. Bunları düşünürken bir baktım ki manavdan içeri girmişiz. Annemin söylediklerini almak için tezgaha yöneldik; ben poşetleri açıyordum, babam meyveleri bir bir poşete yerleştiriyordu. Tam o sırada kapıdan yaşlı bir teyze girdi. Giyimi pek de iyi olmayan teyze mahcup bir şekilde tezgaha yanaşıp birkaç tane meyveyi poşetine koydu. Aldıkları nerdeyse bizim aldıklarımızın yarısı bile değildi. Herhalde onlara bu akşam misafir gelmeyecek diye düşündüm. Kasaya yanaştığımızda manavın teyzeden nedense az para aldığını gördüm. Ya manav yanlış hesaplıyordu ya da etiketlerde bir sıkıntı vardı. Babam da bunun farkındadır, söylemek istese o bir şeyler der diye sesimi çıkarmadım.

Teyze elinde poşetleri ile manava teşekkür ederek çıkıp gitti. Daha sonra meyvelerimizi tarttırıp ücretini ödedik fakat nedense manav bizden teyzenin aldıklarının neredeyse iki katı para alıyordu. Bu durum çok tuhafıma gitmişti. Babam bir şey demediği için sesimi yine çıkarmadım. Babam aldıklarımızı ödedi ve eve doğru yola koyulduk. Yolda duramadım ve babama neden teyzenin daha az para ödediğini, bizim daha fazla para verdiğimizizi sordum. Babam yüzüme gülerek baktı. O teyzenin durumunun çok iyi olmadığını, torunlarına meyve götürmesi gerektiğini söyledi. Bu durumda iyi insanların birbirine yardım etmeleri gerekir, dedi. Şimdi olanları daha iyi anlıyordum. Babama dönüp gülümsemeye başladım ve sıkıca elinden tuttum. Daha sonra eve vardık ve kapıyı çaldım. Kapıyı annem açtı ve poşetleri anneme uzattım. Annem bana “Teşekkür ederim kızım.” dedi. Ben de anneme sarılıp “İyi insanlar iyi ki var.” dedim.

Sevde ÇATALTEPE **GÖNÜL BAHÇEMİZ**

Günler birbiri ardınca geçip giderken bazen üzüldüğümüz oluyor, bazen de kahkahalarla güldüğümüz. Tüm bunlar yaşanırken yanımda sevdiğimiz arkadaşlar olursa hayat daha keyifli bir hâl alıyor. Mutlu olduğumuz anlarda olmasa da hüznü zamanlarımızda bir arkadaşta duyduğumuz ihtiyaç belirginleşiyor. Tam da böyle bir anda yanımda olan, bizden desteğini esirgemeyen kişi gerçek arkadaşımızdır. Yoksa iyi gün dostu dediğimiz, sadece iyi günlerde arayıp soran, kapımızı çalan insanlar “gerçek dost” olamaz.

Gerçek dostlar, gönül bahçemizde açan çiçeklere benzer. En kötü günümüzde bile onların varlığı içimizi ısıtır, yüreğimizi aydınlatır. Onlar, karanlık gecede ışıldayan yıldızlar gibidir. Uzakta bile olsalar orada olduklarını, bizim için dua edeceklerini biliriz. Bir de diğer insanlar gibi gülerken yüzümüze gülmezler de yüreğimize gülerler. Her zaman içten oldukları için iyiliğimizi istediklerini, bizi düşündüklerini biliriz.

Gerçek dost dediğimiz güzel insandır ama kusursuz insan da değildir sonuçta. Hataları, yanlış anladıkları, zaafı olabilir. Önemli olan bize karşı samimi olmasıdır. Yoksa hatasız insan olmaz. Herkesin kendine göre mutlaka bir kusuru olur. Unutmayalım ki kusursuz dost arayan dostsuz kalır. Sanki biz hayatımızdaki her şeyi mükemmel yapılabiliyor muyuz? O hâlde başkalarından da beklemeylem bunu! Ufak tefek meseleleri büyütüp de sevdiğimiz insanları gücendirmenin, onlarla aramıza görünmeyen duvarlar örmenin bir manası yok. Ne demiş gönül şairi: “Sevelim, sevillelim; bu dünya kimseye kalmaz.”

Rabia ADA
MINİK SERÇE

Yürüyordu bir ağacın dalında,
Minicik kanatlarıyla salına salına.
Ne kadar şirindi bir görseniz,
Eminim onu siz de severdiniz.

Yuvasını yapmış özenerek
Çalı çırpı ile bezeyerek.
Mutlulukla durmuş yuvasında
Şarkılar söylemiş güneşe, aya.

Günler akarken böyle su misali,
Hınzır bir kedinin gözü dala ilişti.
Sinsi sinsi süzülde kedi,
Amacı serçeyi kapıp yemekti.

Dalların arasında gizlendi.
Sessizce serçeciği gözetledi.
Boş bulunduğu bir anda
Serçeciğin üstüne atlayıverdi.

Gelin görün ki boşa gitti hamlesi,
Çünkü bizim minik serçe pek atikti.
Pır diye kanatlandı uçu.
Hain kedi yere düşüp kahroldu...

Ders alsın bundan kötü kalpliler,
Eninde sonunda kazanır iyiler.

Alev GÜRSES

Şeymanur BAŞ
ŞÜPHE

O sene okulların açılmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Öğretmenlerimi ve en yakın arkadaşım Selin'i çok özlemiştim. Nihayet okulun ilk günü geldi çatı. Sabah ailemle kahvaltı yaptıktan sonra hazırlandım. Tam evden çıkarken babam bir zarf uzattı. İçinde bir miktar para olduğunu, bunu okula bağış olsun diye verdiğini, kaybetmeden okul müdürümüze vermem gerektiğini söyledi. Zarfı aldım, aceleyle ayakkabılarımı giydim ve koşar adımlarla okuluma geldim. Okul bahçesine girer girmez gözlerim Selin'i aradı. O anda göz göze geldik. Hemen birbirimize koşup sarıldık. Belli ki o da beni çok özlemişti. O gün teneffüslerde hep birlikte gezdik, sırada yan yana oturduk, birbirimizden hiç ayrılmadık. Öğle arasında kantinde sıra beklerken birden sabah babamın bana verdiği zarf aklıma geldi. Okul müdürümüze vermem gereken zarf... Koşarak sınıfa çıktım. Çantamı açtım. Zarfı çantada bulamadım. Ben kantindeyken Selin sınıfta oturuyordu, ona çantamdaki zarfı bulamadığımı söyledim. Görmediğini söyledi. Okul müdürüne giderek durumu anlattım; o da yanımda kimin oturduğunu sorunca Selin'in adını söyledim. En yakın arkadaşımından böyle şüpheleneceğim hiç aklıma gelmezdi. Kendimi kötü hissediyordum. Okuldaki aramalardan bir şey çıkmamıştı. Selin, beni teselli etmeye çalışıyordu ama babamın öfkesinin nasıl çetin olduğunu hiç bilmiyordu. Acaba Selin parayı almıştı da bana böyle numaradan yakınlık mı gösteriyordu? İçim hiç rahat değildi. Eve gidince olan biteni mecburen aileme anlattım. Tam da tahmin ettiğim gibi oldu. Babam öyle bir köpürdü ki anlatamam. Korkudan ne diyeceğimi bilemedim, Selin'den şüphelendiğimi söyledim. Söylemez olsaydım. Babam sabah erkenden okula benimle geldi. Müdürle konuşup Selin'in ailesini çağırttı. Selin'in ailesi kızlarına yöneltilen suçlamaları duyunca utançlarından kıpkırmızı oldu. Kızlarına güvendiklerini, onun böyle bir şey yapacağına inanmadıklarını söylediler ama yine de kaybolan paranın miktarı kadar bir parayı çıkarıp babama verdiler. Zavallı Selin, bu olanlar karşısında hiçkırta hiçkırta ağlıyor; herkesi masum olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Olayın tüm okulda duyulması fazla zaman almadı. Herkes Selin'in bir hırsız olduğunu konuşuyordu. Artık Selin'le yan yana oturmuyor, birbirimizin yüzüne hiç bakmıyorduk. Selin için okulda durum zorlaşmıştı. O geçerken fisır fisır konuşanlar, birbirlerine işaret ederek Selin'i gösteriyordu.

Bazı şımarık oğlanlar ise "Hırsız, hırsız!" diye Selin'in arkasından bağıryordu. Selin, bu kabalıklara en fazla bir hafta dayanabildi ve kaydını bizim okuldan aldırarak oturduğumuz ilçeye iki saat uzaklıktaki yatılı bir okula gitti. Onun gitmesiyle de içimden bir şeyler koptu sanki.

Selin, gittiğinden beri içimde sıkıntılı ve kocaman bir yalnızlık oluşmuştu. Hafta sonuydu. Canım çok sıkılıyordu. Temizlik yapan anneme ev işlerinde yardım etmeyi alışkanlık haline getirmiştim ama bugün hiç havamda değildim. Yine de anneme kıyamadığımdan bir işin ucundan tutmaya karar verdim. Annem evi süpürmüştü, sıra silmeye gelmişti. "Ben yaparım anneciğim." diyerek kovayı ve temizlik bezlerini aldım. Her yeri yavaş yavaş silmeye başladım. Ayakkabı dolabını silmek için çekince dolabın arkasından yere bir şey düştüğünü hissettim. Elimi dolabın altına uzatınca bir kağıt olduğunu anladım ve ucundan tutup çekince gördüğüm şeye inanamadım: Babamın bana verdiği ve Selin'in çaldığına bütün okulun inandığı zarf. "Olamaz, Allah'ım ben ne yaptım böyle!" diye bağırınca annem koşup yanıma geldi. Zarfı elimde görünce olanları anladi. Babamın verdiği zarfı, sabah ayakkabılarımı giyerken dolabın üstüne koymuştum. Nasılsa dolabın arkasına kayan zarf, duvarla dolap arasında sıkışıp kalmıştı. İşte bugün temizlik yaparken de elime geçmişti.

Pazartesi günü babamla okula gittik. Bir yanlış anlaşılma olduğunu idareye, öğretmenlerimize ve sınıftaki arkadaşlarıma anlattık. Herkes şaşırılmıştı. Düşünmeden, sorgulamadan, gözleriyle görmeden Selin'i hırsızlıkla suçladıkları için çok utanıyorlardı. Tabii en başta da ben. Selin'in ev adresini öğrenip evlerine gittik, ailesinden özür diledik. Selin evde yoktu, yatılı okuldaydı. Esas özür dilenmesi gereken kişi o olduğu için okuluna kadar gittik. Bizi karşısında gören Selin'in yüzü asıldı. Oraya niçin geldiğimizi anlamaya çalışıyordu. Olanları anlatıp özür diledik ve bizi affetmesini istediğimizi söyledik. Selin'in yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Bizi asla affetmeyeceğini söyledi hatta bundan sonra bizimle hiçbir zaman karşılaşmak istemediğini de.

Selin'in yanından omuzlarım düşmüş bir şekilde ağlayarak eve döndüm. Yolda babamın ağzını bıçak açmadı. Belli ki o da benim gibi vicdan azabından kıvranıyordu. Ertesi gün okula gittiğimde herkes bana farklı davranıyordu. Arkadaşlık ettiğim kişiler yüzüme bile bakmıyordu. Selin'in arkasından fisır fisır konuşanlar şimdi de benim hakkımda konuşmaya başlamıştı. Hem de yüksek sesle. Ne mi diyorlardı? İftiracı, en yakın arkadaşına bile kara çalmaktan utanmayan iftiracı!..

Umut ACIELMA KUŞLAR GİBİ

Bu sabah yine erkenden uyandım. Okul kıyafetlerimi giydim, kahvaltımı yapıp doğruca yola koyuldum. Servisi beklerken ağaçta duran kuşlar dikkatimi çekti. O kadar güzel, o kadar hoş sesleri vardı ki... Cıvı cıvı sesleriyle etrafa huzur saçıyorlardı. Herhalde göç mevsimi geldiği için göç ederken birbirlerine haber veriyorlardı. O ona , öbürü diğerine derken hepsi bir araya toplandı ve uçup gittiler ağaçtan. Daha sonra bizleri, insanları düşündüm “Niçin kuşlar gibi olamıyoruz ? “ dedim.

İçimizi öfke, nefret, kıskançlık kaplamış. Birbirimize katlanamaz olmuşuz. Sevgi ve birlik içerisinde yaşamak varken, kardeş olup sıkıca birbirimize sarılmak varken, birbirimize katlanamaz olmuşuz. Savaşlar arttı, ölümler arttı, iki insanın anlaşamadığı yetmezmiş gibi güzel şeyleri görmemek için gözlerimizi kör etmişiz resmen. Ne var her şeyi bir kenara bırakıp kuşlara baksak. Doğanın seslerine kulak versek. Tabiat bize neler söylüyor, dinlesek, anlasak.

Hayatı sadece bize ait sanıyoruz, yanılıyorz. Bırakalım artık bencilliği, etrafımıza göz atalım. Hayatı bizimle paylaşanların da olduğunu bilelim. Bu sadece insanlar değil hayvanlar, bitkiler ve daha niceleri. Yeter ki biz bir adım atalım, bir şeyleri değiştirmek için uğraşmaya başlayalım.

Bence kuşlara bakmakla başlayabiliriz. Onlar gibi olalım, güzel sözler söyleyelim. Mesela ilk olarak sabahın ışıklarıyla bize gülen yüzlere “ Günaydın!” diyelim. Bence bu adım bizden bir şeyler eksiltmeyecek, aksine bize daha nice güzellikler katacak. Ben şimdi servisten ineceğim, okuluma gireceğim. İlk gördüğüm arkadaşına içten bir “Günaydın!” diyeceğim. Biliyorum ben bu adımı attıkça güzel günler de bana, bizlere kocaman adımlar atacak ve dünya daha yaşanılabilir bir yer olacak.

Umutcan KIRPIK TELEFON BAĞIMLISI

İnsan ne garip bir varlık, öyle değil mi? Her zaman kendinde olmayana, buna kavuşunca da daha iyisini ister. Mesela, ben... Neden mi kendimden örnek veriyorum, açıklayayım: Epey oluyor. Söyleye söyleye bizimkilere bir telefon aldırıldım. Telefon elime geçer geçmez de hayattan kopup telefonun içinde kayboldum. Ne arkadaşlarımı gözüm görüyordu ne de ailemi. Varsa yoksa telefon. Çok hoşuma gitti; oyun oynuyorum, internette dolaşıyorum, sosyal medya hesapları filan derken iyice kaptırdım. Aradan biraz zaman geçince baktım ki etrafta daha üst model telefonlar var; durur muyum hiç? Hemen bizimkilerin kafasını şişirmeye başladım, bu telefonu satalım, yenisini alalım diye. Gelip gidip söyleyince benim çenemden usanmış olacaklar ki annemler bana yeni bir telefon daha aldılar. Öbür telefonu attım bir kenara; başladım yeni telefonla oyunlar oynamaya, videolar izlemeye. Tabii bu arada arkadaşlarım bizim eve uğrayıp beni dışarıda oynamaya, gezmeye çağırıyordu ama ne fayda! Ben yapışmışım gibi telefonumdan ayrılamıyordum ki. Gitgide yalnızlaştığımı farkında bile değildim.

Ben telefonla oynama işini abartınca, telefon eskisi gibi çalışmamaya, yavaşlamaya başladı. Böyle olunca da eski değeri kalmadı gözümde. Bundan da sıkılmıştım. Gittikçe maymun iştahlı mı oluyordum, ne? Bir telefon daha istemek, hem ayıp olurdu hem de hadsizlik. Babacığım ne sıkıntılarla kazanıyordu o paraları. Böyle bir şımarıklıkla ailemin karşısına çıkmamam gerektiğini biliyordum. Acaba bayramda biriktirdiğim harçlıklarımı koysam daha iyi bir telefon alabilir miyim, diye düşünmeye başladım. Ben böyle düşünüp hesaplar yaparken okulda ilk sınavlar olup bitmişti. Sınav sonuçları açıklandığında yüzümü bir görmeliydiniz! Utançtan ve pişmanlıktan kıpkırmızı olmuşum. Tamam, belki süper bir öğrenci değildim ama bu kadar da kepaze bir öğrenci değildim. Ben, bunun hesabımı aileme nasıl veririm diye kıvrılırken arkadaşlarımla dertleşmek ihtiyacı hissettim ama o da ne? Beni çok seven, her zaman birlikte oyunlar oynadığım arkadaşlarımdan çoktan kopmuşum da ruhum bile duymamıştı. En yakın arkadaşım bile artık başkasıyla takılıyordu. Konuşacak, bana teselli verecek hiç kimsem kalmamış gibiydi. Biraz düşününce, arkadaşlarımdan hiç de haksız olmadığını anlıyordum. Onları çok ihmal etmişim. Üstelik bu da yetmezmiş gibi saldırgan, öfkeli ve oldukça hırçın davranmıştım onlara. Demek telefonla aşırı derecede zaman geçirenlere böyle şeyler olduğu doğruymuş!

Hemen toparlanmam gerektiğini anlamıştım. Okuldan çıkınca, ilk işim eve gidip telefonu kaldırmak oldu. O günkü konu tekrarlarımı, ödevlerimi bitirdim. Kumbaramı açıp, harçlıklarımın güzelinden bir top almaya yetecek kadar para ayırdım. Paraları cebime koyup doğru bakkala gittim. Bizim arkadaşlarla beğendiğimiz bir top vardı bakkalda, biraz pahalıca ama iyi bir top. Baktım, duruyor. Çok sevindim. Heyecanla cebimden çıkardığım paraları bakkala verip topu kapmışım gibi soluğu arkadaşlarımdan yanına aldım. Söğüt ağacının dibine çökmüş, çekirdek çitliyorlardı. Kendilerine doğru gülerek geldiğimi görünce ayaklanır gibi oldular. Ben onlara “Eee, ne duruyorsunuz yahu! Hadiiii!” der demez kalktılar. Soluk soluğa kalana kadar oynadık, oynadıkça açıldım. Aylardan beri sanki yaşamıyormuşum, nefes aldığımı hissettim. Arkadaşlarım da özlemişler beni. Yeniden aralarına aldılar. Birkaç hafta içinde derslerimi de hale yola koymayı başardım. Şimdi çok şükür daha mutluyum.

Telefonu ne yaptığımı merak edenleriniz olabilir. Söyleyeyim hemen: Açıyorum arada ama abartmadan. Yarım saati asla geçirmiyorum. Bir de internetten derslerimle ilgili araştırma yaparsam kullanıyorum. Onun dışında telefonun beni yeniden esir almasına izin vermiyorum. Aman ha dostlar, siz siz olun hayatınızın iplerini sanal aleme kaptırmayın! Daha da önemlisi ailenize, arkadaşlarınıza ikinci sınıf varlık muamelesi yapmayın. Sevgili ailem, telefonu elimden düşürmediğim zamanlarda “Ne oluyor bu çocuğa, bir tuhaf davranıyor?” derdi. Haklıydılar. Ama Allah’tan daha kötü sonuçlar ortaya çıkmadan aklım başıma geldi. Siz benim düştüğüm tuzağa düşmeyin sakın! Ola ki benim gibi telefon işini abartan arkadaşınız olur; ona da biraz destek olun. Yalnız kalmasına, yalnızlaşmasına fırsat vermeyin! Benden söylemesi...

İMTİYAZ SAHİBİ

Kemal ERSOY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gökhan KARACAOĞLU

GÖRSEL DANIŞMAN

Alev TEKİN

YAYIN KURULU

Nazlıye GÜÇLÜ

Merve Rabia KARACA

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AKKUZULU ORTAOKULU

Akkuzulu Mahallesi 06760 Çubuk / Ankara

0312 825 42 28